

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 58/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 października 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 913/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.1.2.				
2.1.1.3.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty podniesione przez skarżącego - Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radomsku (z uwagi na ich treść i ścisły związek zostaną omówione łącznie):	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść wyroku, a polegający na błędnej ocenie zgromadzonego w toku postępowania karnego materiału dowodowego i przyjęciu błędnego poglądu, iż Ł. Z. nie popełnił zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do jego uniewinnienia, podczas gdy prawidłowe wartościowanie zarówno osobowych (zeznania A. J. oraz Ł. W. - pracowników lombardu) jak i nieosobowych źródeł dowodowych (potwierdzenie zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży telefonu komórkowego z dnia 27 lutego 2020 roku) daje podstawę do uznania, iż wskazane zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k., tym samym jego sprawstwa w zakresie zarzucanego czynu.

	<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającą na wybiórczej ocenie zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych, których wadliwa interpretacja finalnie spowodowała uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do sformułowanego przez oskarżyciela zarzutu należy w pierwszej kolejności poczynić uwagi natury teoretycznej. Otóż błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału</p>				

dowodowego
poprzez
wyprowadzenie
przez sąd orzekający
błędnych wniosków.
Natomiast zarzut
co do błędu w
ustaleniach
faktycznych winien
odnosić się do oceny
wniosków, które
nie odpowiadają
prawidłowości
logicznego
rozumowania, a
przez to nie
może sprowadzać
się do polemiki
z ustaleniami sądu
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
02.06.2016 r., WA
4/16, Legalis).
Innymi słowy,
kontrola instancyjna
oceny dowodów
polega na
sprawdzeniu tego,
czy nie wykazuje
ona błędów natury
faktycznej
(niezgodności z
treścią dowodu), lub
logicznej (błędności
rozumowania i
wnioskowania), albo
czy nie jest
sprzeczna z
doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami wiedzy
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 02.02.2007
r., IV KK 436/06,
Legalis). Błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia

to błąd, który wynika z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku") lub z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonywającym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, czy oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.02.2017 r., II AKa 256/16, Legalis). Zatem kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest

sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.04.2014 r., II AKA 284/13, Legalis). Przy czym, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich

okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10.11.2016 r., II AKA 420/06, Legalis). Tym samym, zanegowanie trafności ustaleń sądu orzekającego poprzez wyrażenie tylko odmiennego poglądu w tej materii nie jest wystarczające do wnioskowania o dopuszczeniu się przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.12.2016 r., II AKA 358/16, Legalis). Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu własnego poglądu na tę kwestię. Stawiając

tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25.11.2016 r., II AKa 398/16, Legalis).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy również, iż na gruncie wykładni art. 286 § 1 k.k. powszechnie przyjmuje się, że niekorzystne rozporządzenie mieniem oznacza pogorszenie sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, chociaż nie musi polegać na spowodowaniu efektywnej szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2000 r., V KKN 267/00, opubl. OSNKW

2000/9-10/85; A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX teza 7 do art. 286 k.k.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 06.02.2019 r., IV KK 775/18, Legalis). Bowiem dla bytu przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. nie jest wymagane, aby w majątku pokrzywdzonego powstała szkoda. Wprawdzie najczęściej niekorzystne rozporządzenie mieniem będzie prowadzić do spowodowania szkody, jednak nie musi być tak zawsze. Także sprawca, który działa „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, takiej korzyści osiągnąć wcale nie musi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.02.2019 r., IV KK 406/18, Legalis). Ustawowe znamię „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” zostaje spełnione wówczas, gdy sprawca, działając w sposób opisany w art. 286 § 1 k.k., doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne

z punktu widzenia jej interesów. To niekorzystne rozporządzenie mieniem może również sprowadzać się do sytuacji, w której interesy majątkowe pokrzywdzonego ulegają pogorszeniu, mimo że nie doszło do powstania po stronie rozporządzającego szkody majątkowej. Ponadto niekorzystność rozporządzenia mieniem należy oceniać z punktu widzenia okoliczności, które istnieją w czasie rozporządzenia mieniem, a nie tych, które następują później (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.02.2019 r., II AKA 437/18, Legalis).

W rozpoznawanej zatem sprawie nie może budzić wątpliwości to, że pokrzywdzony (...) Spółka Jawna z siedzibą we W. dokonała niekorzystnego rozporządzenia mieniem, skoro ze swoich środków dokonał on wypłaty (a konkretnie uczynił to pracownik lombardu) kwoty

120 złotych na rzecz oskarżonego Ł. Z., na skutek zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 27 lutego 2019 roku i zastawienia przez niego w lombardzie mieszczącym się w C. telefonu komórkowego marki H. (...) wraz z ładowarką, przy czym, oskarżony podpisując się pod wskazaną umową oświadczył - wbrew prawdzie - że w/w telefon nie pochodzi z przestępstwa i jest jego własnością, a to dowodzi, że już od momentu pozostawienia tegoż telefonu nie miał zamiaru wywiązania się z umowy (odebrania pozostawionej rzeczy do dnia 06 marca 2019 roku). Co więcej, w wyniku oszukańczych zabiegów oskarżonego doszło do wyrządzenia szkody w majątku pokrzywdzonego. To, że została ona ostatecznie zrekompensowana na skutek sprzedaży nieodebranego przez oskarżonego telefonu komórkowego, stanowi okoliczność wtórną względem dokonanego przez

oskarżonego
przestępstwa,
potwierdzającą –
wbrew temu, co
ustalił Sąd meriti –
fakt niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem przez
pokrzywdzonego.
Tym samym, rację
ma skarżący, iż
argumentacja Sądu
Rejonowego -
upatrującego w
czynie oskarżonego
braku jednego ze
znamion
przestępstwa
oszustwa w postaci
"doprowadzenia do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem" - nie
podlega akceptacji
sądu odwoławczego.
Gdyby bowiem
doszło do
odnalezienia
telefonu przez
policję (kradzież
telefonu została
zgłoszona w dniu 07
marca 2019 roku)
zanim doszło do
jego zbycia przez
lombard klientowi
detalicznemu, to
w istocie po
wypłacie środków
pieniężnych w
kwocie 120 złotych
pokrzywdzony nie
miałby możliwości
zrekompensowania
poniesionej straty
przez zbycie
przedmiotu zawartej
umowy. Podkreślić
należy, iż
niewątpliwie

działania oskarżonego Ł. Z. doprowadziły pokrzywdzonego (...) Spółka Jawna z siedzibą we W. do takiego rozporządzenia środkami pieniężnymi (kwotą 120 złotych), które było niekorzystne z punktu widzenia jego interesów (w chwili gdy niekorzystne rozporządzenie mieniem zostało dokonane). Co więcej, gdyby pokrzywdzony miał świadomość, że przedmiot umowy nie stanowi własności oskarżonego i pochodzi z przestępstwa do zawarcia umowy w ogóle, by nie doszło i tym sposobem nie doszłoby do wypłaty kwoty 120 złotych. Tymczasem oskarżony świadomie złożył nieprawdziwe zapewnienie co do przysługującego mu prawa własności i oświadczenie, że telefon nie pochodzi z przestępstwa i w ten oto sposób doprowadził pokrzywdzonego (reprezentującego go pracownika lombardu) do niekorzystnego

rozporządzenia
mieniem za pomocą
wprowadzenia go w
błąd co do własności
rzeczy.

Reasumując w
realiach tej sprawy
skarżący wykazał i
wyjaśnił, jaki wpływ
na dokonane w
niniejszej sprawie
ustalenia miała
również ocena
zebranych w sprawie
dowodów i tym
samym, wykazał,
że Sąd Rejonowy
naruszył prawo
procesowe w wyniku
poczynienia oceny
zebranych dowodów
w sposób dowolny
i wybiórczy w
opisanym powyżej
względzie, wbrew
zasadom
prawidłowego
rozumowania oraz
wskazaniom wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Dokonane
w związku z
tym przez Sąd I
instancji ustalenia
w tym aspekcie
nie odpowiadają
zebranym w sprawie
dowodom, a
jednocześnie
konkluzje Sądu
meriti są wynikiem
pominięcia
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy, co

stanowi oczywistą
obrazę przepisu art.
410 k.p.k.

Tym samym, o ile
znamiona
przestępstwa
oszustwa przez
oskarżonego Ł. Z. -
wbrew argumentacji
Sądu Rejonowego -
zostały wypełnione,
tym niemniej
skazanie go za ten
czyn nie jest możliwe
z uwagi na uznanie,
że przestępstwo to
stanowi - co
wyraźnie należy
podkreślić w tym
konkretnym
przypadku -
współkarany czyn
następczy, a
przyczyny takiego
stanu rzeczy zostaną
szczegółowo
omówione poniżej.
Tytułem wstępu
jedynie zaznaczyć
należy
jednoznacznie, że
aby móc w
ogóle rozważyć, czy
dany czyn stanowił
współkarany czyn
następczy
warunkiem
koniecznym jest
najpierw uznanie, że
jest on
przestępstwem. W
celu należytego
odniesienia się do
tego zagadnienia
niezbędne jest w
jednakże wskazanie,
że czyn sprawcy
kradzieży mienia,
polegający na tym,

że sprawca ten następnie mienie to sprzedaje, wprowadzając nabywcę w błąd, tylko co do tego, że jest właścicielem tego mienia, albo też wyzyskując błąd nabywcy co do tej okoliczności, wskutek czego doprowadza nabywcę do takiego rozporządzenia mieniem, które - w wypadku ujawnienia kradzieży - może okazać się dla niego niekorzystne - nie stanowi odrębnego przestępstwa oszustwa. Do istoty kradzieży mienia należy działanie przez sprawcę w celu przywłaszczenia czyli włączenia cudzego mienia do swego majątku i postąpienia z nim tak jak z własnym. Dlatego też następną realizacją tego zamiaru przywłaszczenia np. przez konsumpcję mienia, podarowanie, zamianę lub sprzedaż nie stanowi odrębnego przestępstwa, lecz należy ją traktować jako tzw. "czyn następny" współukarany. Jeśli chodzi o realizację zamiaru przywłaszczenia

przez zamianę lub sprzedaż, to jest wprowadzie możliwe dopuszczenie się przez sprawcę kradzieży mienia nowego przestępstwa w postaci oszustwa, ale tylko w tym wypadku gdy wprowadzenie nabywcy w błąd odnosiłoby się do cech fizycznych np. co do gatunku, rodzaju czy wartości zbywanego mienia, gdyż wtedy sprawca mógłby osiągnąć dodatkową korzyść majątkową. Gdy zaś wprowadzenie nabywcy w błąd (lub wyzyskanie jego błędu) odnosi się wyłącznie do kwestii własności zbywanego mienia, to sprawca realizuje tylko swój uprzedni zamiar przywłaszczenia, nie działając już "w celu osiągnięcia (dodatkowej) korzyści majątkowej" (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27.11.1975 r., VI KZP 22/75, Legalis). W związku z tym, od dawna nie jest akceptowany pogląd wyrażony w przeszłości przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17.02.1967 r., VI

KZP 20/66, OSNKW 1967, z. 4, poz. 31). Zatem, jak dowodzi się w orzecznictwie nie jest istotne, czy działanie sprawcy spowodowało szkodę dla innej jeszcze osoby, niż osoba pokrzywdzona przestępstwem kradzieży, lecz to, czy sprawca realizował dwa niezależne od siebie zamiary czy też kontynuował tylko realizację jednego zamiaru, a nadto czy osiągnął korzyść majątkową dwukrotnie czy też jednokrotnie. Niezbędnym bowiem elementem przestępstwa oszustwa stypizowanego w art.286 k.k. jest nie tylko doprowadzenie przez sprawcę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę wprowadzoną w błąd, ale także działanie przez sprawcę "w celu osiągnięcia korzyści majątkowej".

Istotnie przy dokonywaniu analizy, czy w okolicznościach konkretnego przypadku powinno dojść do redukcji ocen

prawnokarnych z zastosowaniem konstrukcji czynu współukaranego następczego sądy powinny mieć w polu rozważań następujące okoliczności (tak też w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25.02.2002 r., I KZP 1/02, Legalis):

a) Integralne powiązanie czynu, za który sąd skazuje sprawcę i wymierza mu karę, z czynem, który uznany zostaje za współukarane przestępstwo następcze;

b) Porównanie stopnia społecznej szkodliwości obu czynów; przy czym nie może być uznane za współukarane przestępstwo następcze takie, które przewyższa stopniem społecznej szkodliwości czyn, który stanowi podstawę skazania i wymierzenia kary lub gdy w istotny sposób "wzmaga ono skutek" wywołany przestępstwem głównym;

c) Z reguły tożsamość przedmiotu zamachu przy przestępstwie głównym i

następczym oraz tożsamość pokrzywdzonego. Okoliczności dotyczące przedmiotu czynności wykonawczej i pokrzywdzonego nie mają jednak charakteru *conditio sine qua non* (charakterystyczna jest w tej materii ewolucja poglądów W. Woltera - por. tego Autora: *Reguły wyłączenia...*, op. cit., s. 100 oraz: *Nauka o przestępstwie...*, op. cit., s. 350). Przy czym, zdaniem Sądu Najwyższego, dla zastosowania czynu współukaranego nie jest konieczne, aby zachodziła tożsamość dobra chronionego w znaczeniu szczególnym, wystarczy zaś tożsamość rodzajowego dobra chronionego (zob. szerzej J. Kostarczyk-Gryszka: *Z rozważań...*, op. cit., s. 165, a ostatnio M. Kulik: glosa, op. cit., s. 111). To ostatnie zapatrywanie ma ważkie znaczenie w kontekście wątpliwości sądu odwoławczego, sformułowanych na k. 148 akt. W

niniejszej sprawie
bezsporna jest
bowiem tożsamość
rodzajowa dobra
chronionego,
którym jest mienie.

Odnosząc powyższe
do realiów
przedmiotowej
sprawy zauważyć
wszak należy, iż
sprawca kradzieży
mienia (w tym
przypadku telefonu
komórkowego)
osiągnął już korzyść
majątkową przez
sam fakt kradzieży,
zaś przez uzyskanie
pożyczki "pod
zastaw"
skradzionego mienia
nie osiągnął on
żadnej dodatkowej
korzyści
majątkowej, lecz co
najwyżej osiągnął
swoistą korzyść
osobistą, polegającą
na pozbyciu się
mienia
pochodzącego z
kradzieży, a wejściu
w posiadanie
pieniędzy (w
analizowanym
stanie faktycznym
kwoty 120 złotych).
Osiągnięcie korzyści
"osobistej" nie
wystarcza jednak dla
bytu przestępstwa
oszustwa
określonego w art.
286 k.k. Ponadto
skoro najbardziej
typowym
następstwem
przestępstwa

kradzieży jest
właśnie wyzbycie się
skradzionego przez
sprawcę mienia np.
poprzez sprzedaż,
zamianę, bądź
właśnie uzyskanie
pożyczki "pod
zastaw" rzeczy
ruchomej (na
podstawie tzw.
umowy
lombardowej), nie
zaś jego konsumpcja
czy zniszczenie, to
czynność taka -
także ze względów
celowościowych -
nie powinna być
traktowana jako
odrębne
przestępstwo, lecz
jako tzw. "czyn
następny"
współkarany.
Zgodzić się wszak
należy ze
stanowiskiem, że
konstrukcja czynu
współkaranego
następczego ma
zastosowanie, w
odniesieniu do
przestępstw
przeciwko mieniu,
przede wszystkim w
przypadku
wykorzystania
owoców
przestępstwa. W
praktyce
orzeczniczej
przyjmuje się
powszechnie, że
czyn współkarany
następczy w
wypadku kradzieży
ma miejsce
wówczas, gdy drugi
czyn był logiczną i

typową
konsekwencją
popelnienia
pierwszego z nich, a
więc polegał np. na
zniszczeniu, ukryciu,
podarowaniu,
zużyciu lub
sprzedaży
skradzionego
przedmiotu (por.
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
18.02.2010 r., III
KK 276/09, Legalis;
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
20.07.2016 r., III
KK 31/16, Legalis).
Przy czym, wyrażany
jest jednocześnie
pogląd (i nie
sposób odmówić mu
w tym względzie
słuszności), że nie
może być bowiem
uznane za
współkarane
przestępstwo
następcze takie
przestępstwo, które
znacznie przewyższa
stopniem społecznej
szkodliwości czyn,
który stanowi
podstawę skazania
i wymierzenia kary,
a więc w istotny
sposób „wzmaga”
skutek wywołany
przestępstwem
głównym (por. m.
in. postanowienie
Sądu Najwyższego z
dnia 25.02.2002 r.,
I KZP1/02; wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 25.10.2006
r., III KK 106/06,
OSNKW 2006, z. 12,

poz. 116; A. Marek, P. Gensikowski, Konstrukcja...s. 8).
Prezentowane jest w związku z tym stanowisko, iż przyjęcie konstrukcji czynu współukaranego dopuszczalne jest jednak tylko w razie wystąpienia łącznie dwóch dodatkowych przesłanek: społeczna szkodliwość zachowania uprzedniego lub następczego nie może znacznie przewyższać stopnia karygodności zachowania głównego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18.02.2010 r., III KK 276/09) oraz musi istnieć między tymi zachowaniami więź sytuacyjna, a w niektórych wypadkach także bliskość czasowa. Oznacza to, że dokonanie omawianej redukcji ocen prawnokarnych nie powinno następować in abstracto, ale zawsze z uwzględnieniem warunków konkretnej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.07.2016 r., III KK 31/16, Legalis).

Z ugruntowanego orzecznictwa wynika zatem, że czyn sprawcy kradzieży mienia polegający na tym, że sprawca ten następnie mienie to sprzedaje, wprowadzając nabywcę w błąd tylko co do tego, że jest właścicielem mienia albo też wyzyskując błąd nabywcy co do tej okoliczności, wskutek czego doprowadza nabywcę do takiego rozporządzenia mieniem, które w wypadku ujawnienia kradzieży może się dla niego okazać niekorzystne - nie stanowi odrębnego przestępstwa oszustwa (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2009 r., V KK 313/19, Legalis).

Reasumując powyższe rozważania i ustalenia, zachowanie oskarżonego Ł. Z. polegające na zastawieniu skradzionego telefonu komórkowego w lombardzie poprzez wprowadzenie pracownika lombardu w błąd, tylko co do tego,

<p>że jest właścicielem mienia, a wskutek tego doprowadzenie go do takiego rozporządzenia mieniem (poprzez wypłatę kwoty 120 złotych), które w wypadku ujawnienia kradzieży może się dla niego okazać niekorzystne - nie stanowi odrębnego przestępstwa oszustwa, a może być potraktowane jedynie jako czyn następczy współkarany w stosunku do dokonanej uprzednio przestępstwa kradzieży.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zasadny jedynie w zakresie konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku w części</p>		

dotyczącej czynu z punktu II aktu oskarżenia, natomiast – z uwagi na zakres i kierunek zaskarżenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji – niezbędne było także umorzenie postępowanie w części odnoszącej się do czynu z punktu II aktu oskarżenia.

Bowiem konstrukcja czynów współukaranych (na gruncie przedmiotowej sprawy doszło do stwierdzenia, iż czynem współukaranym następczym było przestępstwo oszustwa opisane w punkcie II aktu oskarżenia) zbieżna jest z wystąpieniem ujemnej przesłanki procesowej jako "innej okoliczności wyłączającej ściganie", wskazanej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., co przemawia za wydaniem w tej sytuacji orzeczenia, umarzającego, zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2009 r., V KK 313/09, Legalis; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia

20.07.2016 r., III KK 31/16, Legalis).		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i od 3 do 4.		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok we wskazanym zakresie słuszny, albowiem w tym zakresie Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej		

<p>sprawie postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddął rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k.k., subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i</p>		

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Z przedstawionych w punkcie 3.1 względów, należało częściowo podzielić stanowisko zawarte w apelacji oskarżyciela publicznego, tak co do zasadności podniesionych zarzutów, jak i w efekcie postulatu o uchylenie zaskarżonego wyroku.			

<p>Zważywszy zaś na treść art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok uchylono w zakresie dotyczącym czynu z punktu II aktu oskarżenia i umorzono postępowanie w części odnoszącej się do czynu z punktu II aktu oskarżenia.</p>		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w	

	zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd Okręgowy kosztami procesu związanymi z czynem z punktu II aktu oskarżenia poniesionymi w postępowaniu przed Sądem I instancji i w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny - prokurator Prokuratury Rejonowej w Radomsku.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 października 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 913/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana